Δύο κόσμοι αντίθετοι για τα γηρατειά και τον θάνατο (Μητροπ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 4 Οκτωβρίου, 2022

Τό **γῆρας** εἶναι μία ἀπό τίς περιόδους τῆς βιολογικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Μεταξύ τῶν γονιδίων πού ὑπάρχουν στά κύτταρα εἶναι καί τά γονίδια τῆς γηράνσεως, ὁπότε ἔρχεται κάποτε ὁ χρόνος πού ὁ ἄνθρωπος, ἄν ἐπιζήση ἀπό ἄλλα φυσικά γεγονότα, θά εἰσέλθη στά γηρατειά καί θά ἀκολουθήση ὁ βιολογικός θάνατος.

Τά γηρατειά ἀκολουθοῦνται ἀπό διάφορα προβλήματα ἀσθενειῶν, συνταξιοδότησης, μόνωσης, λόγῳ θανάτου τῶν ἀγαπημένων ἀνθρώπων, στερήσεως τῶν παιδιῶν καί κυρίως ἀπό τήν ἀναμονή τοῦ θανάτου! Σέ αὐτήν τήν περίοδο ἐκδηλώνονται ὅλες οἱ ἰδεολογίες τῶν ἀνθρώπων, τά ἐσωτερικά «πιστεύω» τους, δηλαδή ἡ πίστη καί ἡ ἀπιστία τους.

Ἔτσι, **ἐμφανίζονται κατά τά γηρατειά δύο κόσμοι, τῆς ἀπιστίας καί τῆς πίστεως**.

Πρίν λίγο καιρό διάβαζα κάτι πού ἔγραφε ὁ Νίκος Δήμου, γνωστός συγγραφέας καί κειμενογράφος. Ἔγραφε:

«Ναί τά κενά διαστήματα τῆς ζωῆς εἶναι χρυσάφι πού οὐδέποτε ἐξαργυρώνεται. Ἄν στόν τελικό ἀπολογισμό μιᾶς ζωῆς τά κενά ἀναμονῆς καταλαμβάνουν τό ἕνα τέταρτο, αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἔζησε 25% λιγότερο!

»Καί ὅταν φθάσεις κάποτε νά περιμένεις τό τέλος ... τότε ἔχεις τήν τραγωδία τοῦ κενοῦ. Δέν εἶσαι πιά δραστήριος, δέν εἶσαι πιά ζωντανός καί περιμένεις τί; Τήν ὁριστική λήξη.

»Στήν τρίτη ἡλικία σέρνεσαι πιά περιμένοντας ... ὄχι νά γίνει κάτι. Ἀλλά νά γίνεις τίποτα» (Τό Βῆμα, Κυριακή 5 Δεκεμβρίου 2021).

Διαβάζοντας αὐτήν τήν ἀπαισιόδοξη ἀντιμετώπιση τῶν γηρατειῶν καί τῆς ἀναμονῆς τοῦ θανάτου, πού ἐκφράζει μιά ἰδιαίτερη στάση ζωῆς, θυμήθηκα τί ἔγραφε γιά τά γηρατειά ὁ **ἅγιος Σωφρόνιος ὁ Ἁγιορείτης, τοῦ Ἔσσεξ Ἀγγλίας**. Ἔγραφε:

«*Κάθε χρόνο τό σῶμα "γερνᾶ" καί οἱ δυνάμεις μειώνονται περισσότερο.* ***Τή θέση τοῦ νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ παίρνει ἡ πείρα****, πού ἀναπόφευκτα ἐπάνω στή γῆ παραμένει πάντοτε περιορισμένη. Οὐσιαστικά* ***δέν γνωρίζω ἄλλη δυστυχία ἐκτός ἀπό τήν συμφορά τοῦ ἀλύτου προβλήματος τοῦ ὑψίστου νοήματος ἤ τοῦ ἐσχάτου σκοποῦ. Ὅταν αὐτό λυθεῖ, τότε κάθε τραγωδία ὑποχωρεῖ, καί ὁ ἄνθρωπος εἰσέρχεται στόν χῶρο τῆς ἐσωτερικῆς εἰρήνης***».

Σέ ἄλλο γράμμα ἔγραφε:

«*Τά γηρατειά δέν εἶναι χαρά, ἔλεγαν κάποτε. Ἀλλά καί αὐτά μποροῦν νά εἶναι περίοδος ἐξαιρετικά σπουδαία. Ἀπό τή μιά πλευρά ὡς δυνατότητα γιά πολλές βαθειές ἐμπειρίες ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλη ὡς προετοιμασία γεμάτη ἀπό φόβο καί ἐνθουσιασμό γιά τήν ἔξοδο ἀπό τά γήινα, ἀπό τά πρόσκαιρα πρός τά ἀμετάθετα καί αἰώνια*».

Ἐπίσης, εὔχεται σέ παραλήπτη του νά περάση «*ἐπάξια τή γεροντική ἡλικία πού ἀρχίζει, καί πού εἶναι ἡ πιό εὐλογημένη περίοδος τῆς ζωῆς μας ἐπάνω στήν γῆ*». Σέ ἄλλο γράμμα του γράφει: «*Πλησιάζουμε στό πιό σημαντικό γεγονός τῆς ζωῆς κάθε ἀνθρώπου, τήν ἀναχώρηση ἀπό ἐδῶ*».

Ἀλλοῦ ἔγραφε ὅτι ἡ ἔξοδος τῆς ψυχῆς ἀπό τό σῶμα εἶναι «θριαμβευτική», γιατί ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ὁρμᾶ στήν αἰωνιότητα, καί «***ὁ ἄνθρωπος δέν πεθαίνει μέ τήν ἔννοια τῆς πλήρους ἐκμηδενίσεως****. Τό πνεῦμα του μεταβαίνει σέ ἄλλη σφαίρα τοῦ Εἶναι. Μετάβαση ἀπό τή μία μορφή ὑπάρξεως σέ ἄλλη, ἀτελεύτητα μεγαλειωδέστερη. Νά τί εἶναι ὁ θάνατος*».

Βλέπουμε δύο κόσμους ἀντίθετους, πού ἐκφράζουν τήν σημερινή κοινωνία, ὁ κόσμος τῆς ἀπιστίας καί ὁ κόσμος τῆς πίστεως, ὁ κόσμος πρό Χριστοῦ καί ὁ κόσμος μετά Χριστόν.

(Πηγή: "Εκκλησιαστική Παρέμβαση"*)*